

Arrest

nr. 91 102 van 8 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X, X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 augustus 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 16 juni 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 26 maart 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten opzichte van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 juli 2012 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 31 juli 2012 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 6 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten S. M. geboren te S. , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 31.07.2012 (2)

*Overwegende dat betrokkene op 16.06.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.03.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 26.04.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 31.07.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar problemen nog steeds hetzelfde zouden zijn. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV omwille van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze via contact met haar schoonfamilie vernomen heeft dat ze nog steeds gezocht zou worden. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene een brief van haar advocate S.M. dd. 02.08.2012 voorlegt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat de advocaat van betrokkene in haar schrijven verwijst naar de heer H. G. via wie ze bovenstaande documenten op 29.07.2012 gekregen zou hebben nadat hij vanuit Afghanistan naar Duitsland gereisd zou zijn en hieromtrent verwijst naar een brief van H.G. met een kopie van e-ticket en zijn boardingpass. Overwegende dat deze brief niet voorgelegd werd door betrokkene tijdens haar tweede asielaanvraag en DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat de advocate van betrokkene in haar schrijven alsook verwijst naar een document van de psycholoog van betrokkene, daar betrokkene het psychologisch niet goed zou stellen. Overwegende dat deze brief echter niet voorgelegd werd door betrokkene tijdens haar tweede asielaanvraag en DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene een artikel uit een maandblad voorlegt waarin bevestigd wordt dat betrokkene gevlucht zou zijn omwille van de problemen die zij en vooral haar echtgenoot zouden hebben en dat ze gezocht zou worden (dd. **.2011) (volgens brief advocaat dd. 02.08.2012 is dit artikel een oproep van de stiefschoonbroer van betrokkene A. R. daarin hij mensen en instanties vraagt om betrokkene te verklikken omdat ze spoorloos zou zijn). Overwegende dat betrokkene alsook een artikel uit een maandblad (dd. **.2010) voorlegt waarin de problemen van de echtgenoot van betrokkene bevestigd worden (volgens brief advocaat dd. 02.08.2012 handelt dit artikel over de ontvoering van de echtgenoot van betrokkene). Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds naar voor had kunnen brengen tijdens haar vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.*

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 10.05.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

*In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.
(...).*"

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 14 september 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota ingediend. Het administratief dossier werd tijdig ingediend op 19 september 2012.

3. Over de ontvankelijkheid

Tweede tot achtste verzoekende partijen zijn minderjarige kinderen. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag ten aanzien van de eerste verzoekende partij, waarop de tweede tot de zevende verzoekende partij vermeld worden, en wordt aan al de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de tweede tot achtste verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk dertien, twaalf, tien, acht, vier, twee, anderhalf jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste verzoekende partij optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de tweede tot achtste verzoekende partij onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: Schending van art. 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Miskenning van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

1e onderdeel: Schending van art. 51/8 Vw.

Art. 51/8 Vw.:

"(...)"

Nieuwe gegevens niet aangebracht tijdens de eerste asielaanvraag

Inzake de twee artikelen uit twee verschillende maandbladen, die specifiek en op persoonlijke wijze verzoekende partij betreffen, stelt verwerende partij dat de betrokken documenten tijdens de eerste asielaanvraag konden naar voren worden gebracht. En dat deze geen nieuwe gegevens betreffen na de laatste fase van de vorige asielprocedure

Verwerende partij heeft op geen enkele wijze gevraagd waarom de heer H. deze documenten nu pas kon overmaken aan verzoekende partij. Dit komt ook niet naar voren in de bestreden beslissing. Nochtans is dit een essentieel element om al dan niet te concluderen dat deze nieuwe documenten tijdens de eerste asielaanvraag konden naar voren worden gebracht.

Verzoekende partij heeft met E. (de man van haar nicht) voor het eerst contact gehad op 16 juli 2012. Hij had haar gebeld op aangeven van haar schoonmoeder. De schoonmoeder had op haar beurt het telefoonnummer van verzoekende partij verkregen via een vriend van de zoon van een Afghaanse mevrouw uit Antwerpen. Via haar kon de contactpersoon in Afghanistan haar schoonmoeder bereiken. De schoonmoeder lag in het ziekenhuis door de mishandelingen van A.R. E. gaf tevens aan dat de man van verzoekende partij nog steeds niet gevonden werd.

Zowel A. R. als de Commandant zijn nog steeds op zoek naar verzoekende partij gelet op de grote schande van een weggelopen vrouw. Dit zou immers een voorbeeld kunnen zijn voor andere vrouwen. Verzoekende dient gevonden te worden en publiekelijk gestraft te worden.

Verzoekende partij was niet op de hoogte van de artikelen (inzake de oproep van A. R. en over de ontvoering van mijn man). Het is E. die erover vertelde en ze dan pas aan zijn vriend H. bezorgde voor verzoekende partij.

Zoals in de brief van de vorige advocaat d.d. 02/08/2012 reeds verwezen zijn nieuwe elementen gegevens die in de vorige asielprocedure niet konden worden aangebracht (bijv. omdat het gebaseerd is op een feit dat dateert van na de beslissing, dan wel dat men pas na de beslissing in het bezit kwam van documenten die een gegronde vrees aantonen). " (V. Vereecke, Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent, 2008, p. 36).

De twee artikels voldoen aan bovenstaande beschrijving nu deze de kern van het asielrelaas van verzoekende partij raken en aldus een ernstige aanwijzingen vormen voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Nu deze artikels het asielrelaas van verzoekende partij op persoonlijke wijze bevestigen, wat niet het geval was, had verzoekende partij ze absoluut eerder voorgelegd, had ze deze vroeger ontvangen.

Verzoekende partij verwijst naar het arrest van RvSt., nr. 97.954 van 25 juli 2001 dat er wel degelijk rekening kan gehouden worden met laattijdige stukken die betrekking hebben op feiten van het eerste asielrelaas.

Dat daarenboven art. 51/8 Vw. duidelijk stelt dat "De minister of diens gemachtigde kan beslissen..." Dit verwijst naar de ratio legis van de wet dat er rekening moet gehouden worden met alle omstandigheden. Dat aldus ook met "laattijdige" gegevens rekening kan worden gehouden.

Dat dit eerste onderdeel van het eerste middel gegrond is.

2e onderdeel : schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

De bestreden beslissing stelt dat er niet kan geoordeeld worden over niet voorgelegde documenten.

Nochtans werd het doktersattest aangaande verzoekende partij wel degelijk aan verwerende partij overhandigd. Verwerende partij gaf het terug aan verzoekende partij met de mededeling dat mevrouw hiervoor een andere procedure moet beginnen.

Ook de brief van H. samen met zijn ticket en boardingpas zaten in een plastichoesje en werden zo overhandigd aan verwerende partij. Het is dan ook volkomen onbegrijpelijk dat verwerende partij nu stelt dat zij deze niet zou ontvangen hebben.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Eenzijds heeft zij tevens bovenstaande bepalingen geschonden doordat zij niet aan verzoekende partij heeft gevraagd waarom de heer H. deze documenten nu pas kon overmaken aan verzoekende partij. Dit komt ook niet naar voren in de bestreden beslissing. Nochtans is dit een essentieel element om al dan niet te concluderen dat deze nieuwe documenten tijdens de eerste asielaanvraag naar voren konden worden gebracht.

Anderzijds heeft zij bovenstaande bepalingen van dit onderdeel geschonden door deze belangrijke documenten niet in overweging te laten nemen, terwijl verwerende partij niet bevoegd is om de nieuwe gegevens naar de inhoud te onderzoeken.

Dit is de bevoegdheid van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Er bestaat geen andere procedure om deze nieuwe gewichtige gegevens te laten toetsen aan het asielrelaas van verzoekende partij.

Het is dan ook onredelijk om dergelijke belangrijke informatie niet in overweging te willen nemen gelet op het risico dat verzoekende partij loopt bij terugkeer.

Verzoekster meent dan ook dat tegenpartij een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt bij haar motivatie.

Dat het tweede onderdeel van dit eerste middel gegrond is.

3e onderdeel: schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en schending van het motiveringsbeginsel, meer bepaald die van de materiële motiveringsplicht

De controle van de administratieve rechter beperkt zich niet tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar omvat ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven . Derhalve moeten de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Het rechterlijk toezicht op de motieven sluit hier alleen in dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing .

Verzoekende partij verwijst hiervoor naar hetgeen onder het eerste en tweede onderdeel van dit middel is uiteengezet.

Dat ook dit derde onderdeel van dit eerste middel gegrond is.”

4.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals onder meer voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.1.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het middel voert verzoekster aan dat haar niet werd gevraagd waarom haar kennis de nieuwe documenten nu pas kon bezorgen aan verzoekster. Verzoekster meent dat dit een essentieel element is om al dan niet te weten of deze documenten al eerder konden worden aangebracht of niet en dat dit een schending inhoudt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoekster meent tevens dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is omdat zij het doktersattest wel getoond heeft en de brief van haar kennis samen met zijn ticket en zijn boarding pass heeft overhandigd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag van 31 juli 2012 volgende documenten heeft voorgelegd:

- een krantenartikel of een artikel uit een maandblad in het Arabisch dat bevestigt dat verzoekster gevlucht is en dat ze gezocht wordt, zonder vertaling, daterend van 2011;
- een krantenartikel of een artikel uit een maandblad in het Arabisch dat bevestigt dat verzoeksters echtgenoot een probleem heeft, zonder vertaling, daterend van 2010.

In het bijbehorende interview heeft verzoekster de aangebrachte stukken nader toegelicht en het volgende verklaard:

“Mijn problemen zijn nog steeds dezelfde. Ik heb contact gehad met mijn schoonfamilie, zij hebben mij bevestigd dat ik gezocht word.

Betrokkene levert volgende documenten:

2 krantenartikelen (maandblad) -> volgens betrokkene zijn dit originelen

1 artikel bevestigt dat betrokken gevlucht is omwille van de problemen die zij en vooral haar echtgenoot hebben

1 artikel bevestigt problemen van echtgenoot”

In het dossier bevindt zich ook een brief van de advocaat van verzoekster van 2 augustus 2012, waarin uitleg wordt gegeven hoe en wanneer verzoekster deze documenten heeft verkregen en waar erop wordt gewezen dat verzoekster het psychologisch niet goed stelt en dat ze een document van een psycholoog zou voorleggen.

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

“Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze via contact met haar schoonfamilie vernomen heeft dat ze nog steeds gezocht zou worden. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene een brief van haar advocate S.M. dd. 02.08.2012 voorlegt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat de advocaat van betrokkene in haar schrijven verwijst naar de heer H. G. via wie ze bovenstaande documenten op 29.07.2012 gekregen zou

*hebben nadat hij vanuit Afghanistan naar Duitsland gereisd zou zijn en hieromtrent verwijst naar een brief van H.G. met een kopie van e-ticket en zijn boardingpass. Overwegende dat deze brief niet voorgelegd werd door betrokkene tijdens haar tweede asielaanvraag en DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat de advocate van betrokkene in haar schrijven alsook verwijst naar een document van de psycholoog van betrokkene, daar betrokkene het psychologisch niet goed zou stellen. Overwegende dat deze brief echter niet voorgelegd werd door betrokkene tijdens haar tweede asielaanvraag en DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene een artikel uit een maandblad voorlegt waarin bevestigd wordt dat betrokkene gevlucht zou zijn omwille van de problemen die zij en vooral haar echtgenoot zouden hebben en dat ze gezocht zou worden (dd. **.2011) (volgens brief advocaat dd. 02.08.2012 is dit artikel een oproep van de stiefschoonbroer van betrokkene A. R. daarin hij mensen en instanties vraagt om betrokkene te verklaren omdat ze spoorloos zou zijn). Overwegende dat betrokkene alsook een artikel uit een maandblad (dd. **.2010) voorlegt waarin de problemen van de echtgenoot van betrokkene bevestigd worden (volgens brief advocaat dd. 02.08.2012 handelt dit artikel over de ontvoering van de echtgenoot van betrokkene). Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds naar voor had kunnen brengen tijdens haar vorige asielaanvraag.”*

Waar verzoekster aanvoert dat haar niet werd gevraagd waarom haar kennis deze documenten nu pas kon overmaken aan haar, dient erop te worden gewezen dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: *“Overwegende dat de advocaat van betrokkene in haar schrijven verwijst naar de heer H. G. via wie ze bovenstaande documenten op 29.07.2012 gekregen zou hebben nadat hij vanuit Afghanistan naar Duitsland gereisd zou zijn en hieromtrent verwijst naar een brief van H.G. met een kopie van e-ticket en zijn boardingpass”*. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij er middels de brief van verzoeksters advocaat van op de hoogte was dat de mening van verzoekster was dat deze documenten pas in haar bezit waren gekomen op 29 juli 2012. Bijgevolg diende de verwerende partij hierover geen bijkomende vragen te stellen aan verzoekster. Alleszins dient te worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot wat verzoekster meent, de bewijslast niet bij de verwerende partij ligt maar het aan verzoekster is om aan te tonen dat zij overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

Waar verzoekster met haar uiteenzetting zou willen aangeven dat zij deze documenten niet vroeger kon voorleggen omdat deze haar bezorgd werden door een persoon die pas op 29 juli 2012 in Europa aankwam, dient te worden vastgesteld dat het vliegticket en de boardingpass van deze persoon zich niet in het administratief dossier bevinden. De twee artikelen die verzoekster voorlegt als nieuwe documenten, dateren van 2010 en van 2011, verzoeksters binnenkomst in België en asielaanvraag dateren van 16 juni 2011 en de laatste fase in de procedure waarin zij deze stukken kon voorleggen was 4 juli 2012. Over deze documenten wordt in de bestreden beslissing overwogen dat verzoekster deze reeds naar voor had kunnen brengen tijdens haar vorige asielaanvraag. De loutere uitleg van verzoekster dat zij deze documenten pas heeft ontvangen via een persoon die op 29 juli 2012 Europa is binnengekomen, doet hieraan geen afbreuk, omdat deze uitleg niet wordt gestaafd door enig begin van bewijs: het vliegticket en de boardingpass van deze persoon bevinden zich niet in het administratief dossier en worden niet bij het verzoekschrift gevoegd. Nog daargelaten het bestaan van deze stukken, dient te worden vastgesteld dat de omstandigheid dat deze persoon de documenten zou hebben meegebracht, een loutere bewering is van verzoekster, die niet wordt gestaafd door een brief van deze persoon, waarvan de advocaat van verzoekster nochtans melding had gemaakt. In de bestreden beslissing wordt in dit verband overwogen dat *“deze brief niet voorgelegd werd door betrokkene tijdens haar tweede asielaanvraag en DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn”*. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat het oordeel van de gemachtigde over deze documenten kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding.

Waar verzoekster aanvoert dat deze documenten betrekking hebben op haar oorspronkelijk asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat *“betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV omwille van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.”* Dit strookt met de stukken van het dossier, waaruit blijkt dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig achtten.

In tegenstelling tot wat verzoekster meent, omvat het begrip “nieuw gegeven” niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de bevoegde instanties, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overweging B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris begrensd tot de beoordeling dat het nieuw gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

De documenten die verzoekster voorlegt naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag kunnen nieuw zijn in de zin dat ze voor het eerst worden voorgelegd, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven waarom ze niet aanvaard worden als nieuwe elementen, met name omdat verzoekster deze reeds tijdens haar eerste asielaanvraag naar voor had kunnen brengen en omdat verzoekster zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die negatief werden beoordeeld door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wat bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omwille van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan waarom de vaststelling dat zij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kennelijk onredelijk zou zijn of steunt op een foutieve feitenvinding. Evenmin kan aangenomen worden dat de *prima facie* beoordeling van de voorgelegde stukken een doorgedreven inhoudelijk onderzoek betreft waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheid op basis van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet overschrijdt. Er is evenmin sprake van machtsoverschrijding of van een manifeste appreciatiefout.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoekster er in het verzoekschrift niet in slaagt aan te tonen dat ten onrechte niet werd aanvaard dat zij nieuwe gegevens zou hebben aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In het administratief dossier bevindt zich geen doktersattest, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden. Evenmin bevinden zich hierin een kopie van een boarding pass en een vliegticket van een kennis van verzoekster. Verzoekster slaagt er niet in aan te

tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: Schending van artikel 32 en 34 van de RICHTLIJN 2005/85/EG van de RAAD van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn).

Artikel 32 van de bovenvermelde richtlijn bepaalt het volgende :

“[...] 2. Voorts kunnen de lidstaten een specifieke procedure zoals bedoeld in lid 3 toepassen wanneer een persoon een volgend asielerzoek indient:

- a) nadat het vorige verzoek werd ingetrokken of ervan is afgezien op grond van artikel 19 of 20,*
- b) nadat een beslissing is genomen over het vorige verzoek. De lidstaten kunnen tevens beslissen deze procedure niet eerder toe te passen dan nadat een definitieve beslissing is genomen.*

4. Indien na het in lid 3 bedoelde voorafgaande onderzoek nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt krachtens Richtlijn 2004/83/EG, wordt het verzoek verder behandeld overeenkomstig hoofdstuk II.

5. De lidstaten kunnen overeenkomstig hun nationale wetgeving een hernieuwd verzoek verder behandelen wanneer er andere redenen zijn om een procedure te heropenen.

6. De lidstaten kunnen besluiten het verzoek enkel verder te behandelen indien de betrokken asielzoeker buiten zijn toedoen de in de leden 3, 4 en 5 beschreven situaties in het kader van de vorige procedure niet kon doen gelden, in het bijzonder door zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens artikel 39 uit te oefenen.

[...]”

Hieruit volgt dat de meervoudige asielaanvraag aan volgende voorwaarden moet voldoen alvorens een onderzoek ten gronde nodig is:

- nieuwe elementen of bevindingen,*
- die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt krachtens Richtlijn 2004/83/EG,*
- voor situaties waarin de betrokken asielzoeker buiten zijn toedoen de nieuwe elementen en bevindingen in het kader van de vorige procedure niet kon doen gelden.*

De richtlijn legt echter in artikel 34(2) van de Procedurerichtlijn aan de lidstaten een belangrijke ondergrens bij het weigeren van asielaanvragen op om te vermijden dat vluchtelingen uitgesloten zouden kunnen worden van internationale bescherming om puur formele redenen:

“De regels mogen de toegang voor asielzoekers tot een nieuwe procedure niet onmogelijk maken en evenmin leiden tot daadwerkelijke ontzegging of vergaande inperking van een dergelijke toegang. ”

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen is uiteengezet onder het eerste middel, eerste en tweede onderdeel betreffende de nieuwe gegevens, met name de twee artikels (samen met boardingpass en ticket van H. en de redenen waarom deze nu pas werden voorgelegd.

De twee artikelen hebben specifiek betrekking op de persoonlijke situatie van verzoekende partij. ”

4.2.2. Er dient te worden opgemerkt dat de artikelen 32 en 34 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de

toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de procedurerichtlijn) werden omgezet in nationale wetgeving en dat de vreemdelingenwet in artikel 51/8 regelt hoe een volgende asielaanvraag behandeld wordt, zodat aan deze richtlijn geen directe werking meer kan worden toegeschreven en verzoekster er zich niet rechtstreeks op kan beroepen. Verzoekster voert niet aan dat deze richtlijn niet op correcte wijze zou zijn omgezet.

Het tweede middel is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET